

Марія ЖИДУН,

вчителька ЗОШ с. Бабче

Богородчанського р-ну Івано-Франківської обл.

Наш любимий дружний 1-А клас!

Велика нова гарна школа є окрасою, центром і гордістю нашого мальовничого прикарпатського села Бабче. Серед прекрасних гір і джерельних рік підростають наші школярики. У мене тепер першокласники. 15 золотих промінчиків веселого сонячного класу я кожного ранку зустрічаю на порозі школи. З кожним днем вони стають все кращими, вихованішими, розумнішими. А 1 вересня вони стануть другокласниками.

Мої 15 маленьких вихованців стали однією міцною класною сім'єю. В них девіз:

Долати труднощі старайся!

Не будь сумним, але всміхайся!

Діти люблять працювати колективно. Спільно ми проводимо виховні години, години спілкування, бесіди-роздуми "Я та великий світ довкола мене", "Заповіді

людяності"; драматизоване дійство до святого Миколая (за підтримки отця Тараса та з допомогою батьків); до Дня Матері; екскурсії-подорожі Прикарпаттям, рольові ігри "До вас прийшли гості", "Мистецтво гречності"; практико-орієнтаційні та дослідницькі проекти "Дбайлива господарочка", "Чому ліси плачуть"; уроки духовності, милосердя. Як справжні християни, маленькі учні прийняли Перше Святе Причастя. Цей день запам'ятеється і дітям, і батькам на все життя.

А ще ми багато читаємо, обговорюємо сюжети творів.

Мої учні також прекрасно малюють, ліплять, плетуть, створюють композиції. Кращі твори знаходять місце у шкільних та районних виставках.

Підростають мої пташенята, навчаються основ наук, та разом з ними вчуся і я.

О.КОВАЛЬЧУК, С.ЦВІГУН,

вчителі Новомайорської ЗОШ І-ІІ ст.

Великоновосілівського р-ну Донецької обл.

Наче вулик, наша школа

В центрі невеличкого степового села Євгенівка, що на Донеччині, – двоповерхова будівля дитячого садка. Не так давно тут, на радість усіх сільчан, було відкрито перший клас. Раніше учні доїжджали в сусідні школи за 8–9 км. Ожило село. Весело задзеленчав шкільний дзвоник, скликаючи на урок дітлахів, дитячий сміх, гамір заповнили тишу села.

Як цікаво і хороше в школі! Адже тут ми не лише навчаємось, тут ми товаришуємо, спілкуємося, весело та з користю проводимо час, займаємось цікавими справами.

Учні люблять малювати. На виставці найкращих робіт періодично змінюємо назви. Це малюнки на теми "Птахи – наші друзі", "Здоров'я очима дітей", "Цікавий світ навколо мене", "Квітне моя земля". Наші малюнки друкувались в обласній газеті "Донбас", в дитячій газеті "Казковий вечір". Дмитров Дмитро став переможцем районного конкурсу "Фарби Донеччини".

Перший наш спільний проект – "Весняні народні свята". Тут зібрані малюнки, описи, вірші, прислів'я, оповідання про весну, про обрядові весняні свята. Є спогади бабусь про звичаї, які існують у нашому селі. З задово-

ленням готуємо вистави лялькового театру, беремо участь у заходах сільського будинку культури.

Ведемо пошукову роботу, листуємося з школами, в чийх містах або селах поховані наші воїни-односельчани. Обмінюємось матеріалами, фотографіями, документами. Зібраний матеріал оформляємо в шкільному музеї. Доглядаємо могилу І.П.Козлова, що загинув, визволяючи нашу Євгенівку.

З 1 класу привчаємо дітей до праці. Ми маємо невеличку пришкільну ділянку, вирощуємо різні овочі.

Перші наші помічники і в навчанні, і в вихованні – батьки. Залучаємо їх до підготовки ранків, до ремонту приміщень, просто до спільного відпочинку.

Щопонеділка до початку занять – шкільна лінійка. Діти звітують за справи минулого тижня, самі аналізують добрі та погані вчинки, роблять висновки.

Віримо, що в майбутньому наші вихованці виростуть добрими, чуйними людьми, гідно використовуватимуть свої творчі вміння та навички для збагачення культурної спадщини нашої держави.

Наталія ТКАЧЕНКО,

вчитель I категорії Довгеньківського НВК
Ізюмського р-ну Харківської обл.

Радість спілкування

*Якщо ви вдало оберете роботу
І вкладете в неї всю душу,
То щастя саме відшукає вас.*

У Слобожанському мальовничому селі Довгенькому завжди пахне чебрецем та свіжим хлібом. Тут чарівний храм знань – школа.

Розкажемо вам про класний, лагідний, темпераментний, активний і прекрасний 4 клас.

Я з гордістю можу стверджувати, що діти у класі дружні, підтримують одне одного, вболівають за кожного, радіють і сумують разом.

Вчаться діти із задоволенням. Активно беруть участь у шкільних конкурсах, олімпіадах. Відповідально готуються до участі у міжнародному математичному конкурсі "Кенгуру", Міжнародному конкурсі знавців української мови імені П.Яцика, Всеукраїнському природничому конкурсі "Колосок". Досягли значних успіхів у шкільному і позашкільному житті. Стали призерами в конкурсі "Кращий учень початкової школи" в номінаціях "Укра-

їнське читання" (I місце) та "Природознавство" (II місце). Вдало виступили на конкурсі дитячої та юнацької творчості "Весняні дзвіночки".

Батьки беруть активну участь у житті класу. Велика вдячність нашим татам та мамам – це справжні друзі і помічники.

Моє кредо – це насамперед любов до дитини, турбота і повага. Я знаходжу радість у спілкуванні з дітьми. Прагну, щоб кожне слово, кожна дія були спрямовані на формування гуманістичних почуттів і якостей, пройшли через серце дитини і залишилися на все життя. Намагаюся прищеплювати учням любов до рідної домівки, до села, до природи, до Батьківщини. Сподіваюся, що мої вихованці будуть завжди такими допитливими, завзятими і в праці і в навчанні.

А моє перспективне завдання як вчителя – і надалі сумлінно працювати, згуртовуючи дитячий та батьківський колективи, навчати і розвивати здібності учнів. І на цих чистих аркушах паперу, за В.О.Сухомлинським, написати багато доброго, розумного, щирого.

Христина ГИЧКА,

вчителька ЗОШ I–II ст.
Міжгірського р-ну Закарпатської обл.

Мої діточки – немов квіточки

У мальовничому Закарпатському селі знаходиться наша школа. Вона невелика, її приміщення стареньке, проте вона для нас рідна, має свої гарні традиції та звичаї.

Третій клас маленький: 4 хлопчики і 2 дівчинки. Всі діти веселі, дружні, допитливі і ширі. Вони беруть участь у Міжнародному конкурсі імені Петра Яцика, всеукраїнському конкурсі "Кенгуру", у виставках малюнків.

Та найбільше діти люблять готувати різні виступи, концерти. Тому що нашому підполонинському селу притаманна музична культура, яка передається з покоління в покоління. По праву і нашу школу величають піснярською школою, бо що не клас, то співучий. З піснею легше у навчанні – такої солідарної думки педагога й школярі.

Всі учні нашого класу займаються у фольклорному гуртку. Протягом року ми підготували й провели цікаві виступи до різних свят: "Свято осені", "Свято рідної мови", "Нумо, хлопці", "Свято мами", "Свято Миколая",

"Новорічні свята", "Свято писанки", "Свято народної творчості" та інші.

Сценічний одяг моїх юних артистів, до речі, це ще одна важлива деталь, яка виразно розкриває традиційний одяг нашої місцевості, що розташувалась у долинах гір.

Наш фольклорний колектив часто запрошують виступати на туристичні бази району, на різні районні свята. А кілька років тому ми побували у 10-денному круїзі "Під вітрилами надії і добра" у Севастополі, Ялті. З учасниками нашого фольклорного колективу ми докладаємо максимум зусиль для того, щоб народна пісня відроджувалася, продовжувала бути і поміж молоддю, бо тоді існуватиме співуче майбутнє. З цією метою ми завели спеціальну книгу "Скарби народу", в якій від старожилів протягом багатьох років записуємо коломийки села – полонинські, вівчарські, рекрутські.

Наш репертуар нагадує криничне джерело – духовно чисте, що струменить водограєм життєрадісних сердечних почуттів.